

[Wamberg.]

Skriftlig begrundelse.

Det i henhold til grundlovens § 71, stk. 7, nedsatte udvalg har enigt henstillet til Rødovre børneværn, at Birgitte og hendes mor ikke på ny blev adskilt, men sammen skulle tilbydes et ophold på f. eks. Refsnæs Kysthospital, og samme udvalg havde henstillet direkte til Rødovre børneværn, at dette tilbud blev fremsat til og drøftet med Birgittes mor i et nyt møde.

Denne sidste henstilling har Rødovre børneværn siddet overhørig, hvilket ministeren den 11. februar 1976 på mit spørgsmål vedrørende dette forhold erklærede sig enig med mig i var forkert. Ministeren lovede at påtale dette over for Rødovre børneværn, jfr. Folketingets Forhandlinger 1975-76, sp. 5716.

Jeg udbeder mig en udtømmende forklaring på, hvorledes Rødovre børneværn nu kan tillade sig også at tilsidesætte udvalgets henstilling om ikke at skille mor og barn ved gennem den omtalte aktion — på grundlag af et tydeligvis løst rygte — at søge gennemført en § 33-fjernelse af Birgitte hos tredjeperson, hvis mange børn og patienter utvivlsomt må være blevet dybt chokerede over den voldsomme og langvarige frihedsberøvelse, denne mor på børneværnets ordre til politiet blev udsat for.

Wamberg (FP):

Under folketingsdebatten den 10. december 1975 vedrørende tvangsfjernelse af børn gav ministeren en længere historisk redegørelse for, hvorledes udviklingen rent lovgivningsmæssigt havde været frem til vedtagelsen af loven om børne- og ungdomsforsorg, der nu skal afløses af bistandsloven.

Ministeren understregede sammen med en række af de øvrige partiers ordførere det overordentlig værdifulde i, at medlemmer af børneværn var folkevalgte. Da § 71-udvalget som et faktum eksisterer i kraft af grundloven, da dette udvalgs medlemmer som bekendt også er folkevalgte, må det vel — ikke mindst fordi der kan være en yderst skæv politisk fordeling i de enkelte kommuners børneværn i modsætning til § 71-udvalgets sammensætning, ligesom medlemmer af § 71-udvalget må anses for mere objektive i deres bedømmelse af konkrete sager end lokale børneværn — være en selvføl-

ge, at en henstilling fra § 71-udvalget til et børneværn automatisk skal tages til følge af det pågældende børneværn, der får en sådan henstilling.

Såfremt ministeren ikke er enig med mig i denne opfattelse, men vil hævde, at børneværn efter forgodtbefindende kan sidde henstillinger fra § 71-udvalget overhørig, må jeg indskrænke mig til at konstatere, at § 71-udvalget kan karakteriseres som et aldeles ligegyldigt narreslutudvalg.

Socialministeren (Eva Gredal):

Det, jeg skal svare på nu, er, om jeg finder, at Rødovre børneværn har handlet i overensstemmelse med loven om børne- og ungdomsforsorg i forbindelse med husundersøgelsen hos læge Eva Graungaard den 20. februar 1976, og om jeg finder det korrekt, at politikommissær Vestbirk ifølge enslydende avisreferater af socialministeriet er blevet beordret til at medvirke ved denne aktion.

I den anledning skal jeg oplyse, at vurderingen af, hvilke foranstaltninger der er nødvendige for at gennemføre de beslutninger, som træffes af et børne- og ungdomsværn inden for børneforsorgslovens rammer, efter lovgivningen tilkommer det lokale børne- og ungdomsværn. Socialministeriet har derfor ingen beføjelse til at beordre politiets medvirken i forbindelse med det enkelte børne- og ungdomsværns etablering af et barns anbringelse uden for hjemmet, hvilket heller ikke er sket i det omtalte tilfælde.

Wamberg (FP):

Må jeg opfatte ministerens svar sådan, at de udtalelser, kriminalkommissær Vestbirk har fremsat over for aviserne, ikke er korrekte?

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg ønsker ikke at udtale mig om ting, jeg ikke har set omtalt, så spørgsmålet kan overhovedet ikke besvares fra min side.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Wamberg* (FP) til socialministeren:

„Finder ministeren det i overensstemmelse med børns tarv, at et børneværn med